

Prológus

Az őszi éjszaka hidege áthatolt a menekülő férfi vékony ingén, ahogy lába a betonút, majd pedig a tető parkjának gondozott füve fölött suhant. *Miért jöttem fel ide?* – villant fel benne a gondolat vadul és jócskán megkésve. *Egy rohadt csapdában vergődő patkány vagyok.*

A templomosok a nyomában voltak.

Tudták, hová menekült. Azt is tudták, ahogyan ő is, hogy a liften és azon a két lépcsőn kívül, amelynek tetején az üldözői most komor és néma eltökéltséggel megjelentek, nincs innen más levezető út.

Gondolkodj. Gondolkodj!

A gondolkodás már korábban is megmentette, nem is egyszer. Mindig is a logikára, a racionalításra, az analízisre támaszkodott, amikor az élet a maga szadista szeszélyével bajba sodorta őt, de most nem ment vele semmire.

Fegyvertűz halálos kerepelése robbant mögötte. *Fák*, kiáltott rá racionális elméje, és a logika megmentette. Változtatott az útirányán, és cikcakkban rohant tovább, hogy kiszámíthatatlan célpontot nyújtson, olyan szabálytalanul haladva a záporozó golyók előtt fedezéket nyújtó fák, bozótok, szobrok és immár üres jégkrémes- és italospultok között, akár egy részeg.

De ezzel is csupán késleltette az elkerülhetetlent.

Pontosan tudta, mi mindenre képesek a templomosok. És azt is tudta, mit akarnak. Nem kikérdezni vagy elfogni: az életére törnek, ami azt jelenti, hogy neki hamarosan, nagyon hamarosan vége van.

Igaz, neki is volt egy fegyvere, méghozzá egy ősi és erős darab. Egy Édenkard, amely az évszázadokon át ismert már templomos és orgyilkos gazdát is. A férfi már használta korábban. Most a hátára szíjazva hordta, súlya megnyugtatóan és biztatóan húzta őt lefelé, és nem is tervezte a kezébe venni. Ezúttal nem látná hasznát.

A templomosokat csak egyvalami érdekelte, a hatalom és a halál – az ő halála. Mindössze egyetlen lehetősége maradt a megmenekülésre, és ha beválik, az rohadtul nagy csoda lesz.

Szíve a mellkasát ostromolta, tüdeje zihált, teste tűrőképessége pedig a végét járta, mert ő is csak ember volt, bármilyen kiképzést is kapott, bármilyen DNS csordogált is az ereiben. És nem lassított le, nem *lassíthatott* le, nem engedhette meg, hogy logikus, analitikus, racionális agya megzavarja mélyről feltörő túlélési ösztönének jelzéseit. Nem engedhette meg az agyának, hogy felülírja a teste cselekedeteit.

Mert a teste tudta, mi a dolga. És azt is tudta, hogyan végezze el.

Szétrobbant mellette egy faág. Szilánkok záporoztak az arcába, és a vérét ontották.

Az őt üldöző templomosok szívtelen bizonyossággal hozták neki a halált. Az Abstergo Művek londoni irodájának tetőkertjét körülölelő kőperem egyetlen vad, kétségbeesett lehetőséggel kecsegtetett.

A kérdés csak az, hogy van-e hozzá elég hite.

Nem lassított le. Ahogy megközelítette a falat, előrelendült, és úgy jutott túl rajta, akár egy gátfutó az akadályon, ívbe feszülő háttal, levegőt pumpáló lábbal, széttárt karokkal...

...és aztán ugrott.

I

Fáklyafény ugrándozott a kamra kőfalán, és groteszkül torz árnyékokat vetett a vassal szegélyezett faajtóra meg a valaha élt legkiválóbb templomos nagymester életnagyságú portréjára. A fehér díszruhát és súlyos, vörös köntöst viselő posztuláns feltekintett az őt kedves szemmel figyelő, erőt sugárzó pózban álló ősz, szakállas férfi képére.

Egy gazdag, sima és mély hang törte meg a csendet.

– Jacques de Molay volt a Templomos Lovagrend utolsó nyilvános nagymestere. Hamisan vádolták meg eretnekséggel olyan lelkiismeretlen emberek, akiket nem az emberiség jobbá tétele, hanem kizárólag a saját önző vágyaik mozgattak. A legjobbjaink is a lehető legrosszabb bűnökről vallottak, olyan bűnökről, amelyeket De Molay nem követett el. Az ellenségei és a történelem úgy tudják, a Rend vele együtt pusztult. Tévednek.

A templomos mester belépett a kamrába, hogy a posztuláns mellé álljon.

– Jacques de Molay kínok között halt meg, hogy a Rend fennmaradjon. Biztonságban, titokban, csak azok tudtával, akik szintén készek meghalni érte.

A posztuláns a mester sötét szemébe nézett.

– Légy szerény, akár a por és nyugodt, akár a kő – mondta a mester. Kinyújtotta kesztyűs kezét, és a márványpadlóra

mutatott. A posztuláns arccal a hideg kőre feküdt, kezét pedig keresztet képezve tárta ki mindkét oldalra.

– Egyedül, a Megértés Atyjával fogsz átkelni az éjszaka árnyékain. Vessen le rólad mindent, ami nem szolgálja a Rend erejét, és öltöztessen bizonyosságba. Ürítsen ki, és töltsön meg céltudatossággal. Ne aludj, ne álmodj. Hajnalhasadtakor eljövünk érted. Ha méltónak találunk, magunk közé emelünk. Ha méltatlannak találunk, hátat fordítunk neked. A Megértés Atyja vezesse utadat.

A posztuláns papucsos lábak csoszogását, majd pedig a záródó ajtó nyikorgását, becsapódását és kattanását hallotta.

Egyedül maradt, és egyetlen lehetősége volt kijutni innen: azon az ajtón át, a Belső Szentély tagjaként.

Ha kudarcot vall... Nem. Ezt a lehetőséget még csak mérlegelni sem hajlandó.

Az elalvástól nem kellett tartania. A fáklyák ugyan szolgáltak fényvel, meleggel azonban nem, a márvány pedig rituális öltözetének két rétege ellenére is elszívta a testmelegét. Az idő közömbösen és ráérősen telt, nem hatotta meg egyetlen ember kényelmetlensége. Mintha egy örökkévalóság telt volna el, mire végre meghallotta az álkulcs zörgését az ajtó zárjában. A posztulánst a karjánál fogva emelték fel, mire ő elnyomott egy fájdalmas szisszenést – hosszú órákon át feküdt mozdulatlanul a kíméletlen kövön, és ennek megvolt a hatása.

A csendben megindult a két alak után, akik talpra segítette. A posztuláns még mindig kövön járt, de most már kemény palán a márvány helyett. Egy íves téglá- és sziklakapu alatt haladtak el. A mellette álló nagy fatörzsek felfelé nyújtózko-

tak, és ahogy kiérték a fáklyák enyhe fényköréből, belevesztek a sötétségbe.

Palástos, csuklyás alakok vártak rá. Bár mind méhviasz gyertyát tartott a kezében, arcuk sötétségbe burkolózott, csak a szemük villogott a tűz fényében.

– Az emberi testnek van szíve – zendített rá a templomos mester. – A földnek van magja. Mindennek megvan a maga középpontja, ahonnan a legmélyebb ereje származik. A Templomos Rendnek is megvan a maga Belső Szentélye. Kilenc tagból kell állnia, háromszor háromból. Ha méltónak bizonyulsz, te leszel a kilencedik. Most pedig beszélj három igaz dologról, amelyet a Virrasztásod alatt tanultál meg a Rendről.

A kérdés váratlanul érte a posztulánst. Az elméje egy pillanatra kiürült, de aztán beszélni kezdett:

– Megtanultam, hogy valódi tudásra csak az tehet szert, aki igazán áhítozik rá. Megtanultam, hogy a hatalmat csak a konfliktusok fölött állók birtokolhatják, mert egyedül ők látják át a minták összefonódását. És megtanultam, hogy a bölcsesség a hatalom tudáson és megértésen keresztüli gyakorlása.

Nem érkezett válasz, de a Belső Szentély néhány tagja összenézett.

A templomos mester folytatta:

– Ritka, hogy valaki a Rend tagjává váljon, és még ritkább, hogy csatlakozzon a Belső Szentélyhez. Te már megesküdtél, hogy szolgálod a Rendünk elveit, és mindazt, amit képviselünk. Hajlandó vagy mélyebbre utazni a középpontunkba, hogy vált vállnak vetve állj azon kevesekkel, akik a világ helyesre formálásán munkálkodnak? Megesküszöl, hogy sosem

beszélj mindarról, ami itt történik, hogy minden tudásodat maradéktalanul megosztod a Belső Szentéllyel, és sosem fordulsz a templomos lét szíve ellen?

– A Megértés Atyja vezessen, amikor megesküszöm – válaszolta a posztuláns.

A mester egy hosszú pillanatig nem reagált. Aztán bólintott. A többiek egyként emelték a gyertyát az arcukhoz, hogy szemügyre vehesse őket.

– Immár a Belső Szentély tagja vagy. – A Templomos Mester előrelépett, és egy jelvényt tűzött a posztuláns köntösére. A hosszú ezüsttűt kard alakúra formázták, a markolatára pedig egy rubinttal díszített vaskos keresztet erősítettek. Nem csak holmi dísztárgy volt ez, a tű éles hegyét méregbe burkolták. Támadás esetén a tulajdonosa használhatta az ellenségen... vagy, ha a szükség úgy hozta, saját magán. Amikor a jelvény a helyére került, a templomosok elfújták a gyertyájuk lángját.

– Fordulj meg, és üdvözlödd a társaidat, Simon Hathaway.

A fáklyák, furfangosan kidolgozott tűzhologramok, azonnal „kialudtak”, a gyertyatartók pedig visszahúzódtak a szürke palafalak alkóvjaiba, ahol aztán apró ajtók csukódtak be, hogy elrejtsek őket. A bal oldali fal kövezete lassan, enyhe zümmögéssel félrecsúszott, és egy kis, pislákoló fényekkel teli világtérképet fedett fel. Minden szín az Abstergo Művek és a Templomos Rend tevékenységének különböző területeit jelölte.

Csuklyákat hajtottak hátra és rituális köntösöket vetettek le, ahogy a Belső Szentély üdvözölte legújabb tagját. Simon

végigsimított rituális öltözékének vastag anyagán. Kézzel készítették – a juh nyírásától a gyapjú fésüléséig, fonásáig és szarításáig minden munkát emberek, nem pedig gépek végeztek. És a hímzés... Simon hitetlenkedő és csodálkozó fejrázással adózott az erőfeszítésnek, amelynek eredményeképp a palást, amelyet egy napon, a Belső Szentély egy új tagjának felavatásán újra viselni fog, szinte tökéletesen úgy nézett ki, mint azok régi társai, amelyeket a templomosok évszázadokkal korábban viseltek. Történészként mindenkinél jobban értékelte az autentikusságba beleölt munkát.

Vonakodva lecserélte palástját a zakójára, és új társai felé fordult. Többé-kevésbé mindegyiküket ismerte: Laetitia England, a Műveletek osztály egy magas rangú igazgatója, aki beszédes neve ellenére egy Philadelphiából dolgozó amerikai. Mitsuko Nakamura, a Származási Kutatás és Adatgyűjtés igazgatója a philadelphiai iroda és a római Abstergo Campus között osztotta meg az idejét, és Simon ezért rettenetesen irigyelte. Az Abstergónál az „adatgyűjtés” meglehetősen más jelentést hordozott magában, mint más vállalatoknál: azokra a tesztalanyokra utalt, akik alkalmasak az Animus használatára – e pompás technológia működését Simon még nem tapasztalhatta meg.

Simon az előbbieknél jobban ismerte a gengszteralkatú Juhani Otso Berget és a mesterkélten joviális Álvaro Gramáticát a Jövőbeli Technológiák osztályról. Jelenlegi kötelességük a földgolyó egy másik pontjára hívta őket, de fizikai jelenlétük hiánya ellenére is végigkísérték Simon beavatását: arcuk két nagy képernyőről nézett le a szobára.

Mindkét férfi együtt dolgozott Simon elődjével és főnökével, a néhai Isabelle Ardanttal, akit alig egy éve ölt meg egy orgyilkos. Simon nem igazán kedvelte; persze ő eleve nem igazán kedvelt vagy utált *senkit*, de a nővel együtt jártak a Cambridge-re, és egy cambridge-i templomozhoz aligha méltó halál, hogy hátba döfi valaki, aki túl gyáva, hogy a szemébe nézzen. Simon kissé neheztelt Bergre, aki Isabelle biztonságért felelt a halála éjszakáján, és akinek meg kellett volna akadályoznia a merényletet.

Megjelent még Alfred Stearns és David Kilkerman, aki a néhai és (legalábbis ami Simont illeti) legkevésbé sem gyászolt Warren Vidicet váltotta az Animus Projekt élén. A magas és túlsúlyos Kilkerman harsányan és gyakran nevetett, ám alkatanak puhaságában még csak véletlenül sem tükröződött a természete. Stearns volt a kilenc főből álló csoport legidősebbike. Ő szervezte a századfordulónak azt a „Nagy tisztogatás-ként” elnevezett templomos akcióját, amelynek köszönhetően szinte teljesen eltörölték az orgyilkosok jelentette fenyegetést. Már visszavonult, és azóta Laetitia lépett örökébe a Műveletek fejeként, de a Belső Szentélynek attól még továbbra is rendkívül megbecsült tagja maradt. Udvariasan kezet fogtak. Bár a rövid, hófehér szakállat viselő, kopaszodó Stearns már jócskán a nyolcvanas éveiben járt, Simon még így is az egyik legveszélyesebb embernek tartotta, akivel valaha találkozott.

Agneta Reiderrel, az Abstergo Pénzügyi Csoport vezérigazgatójával Simon most találkozott először. Hidegen és udvariasan viselkedett, pontosan úgy, ahogy azt az ember az Abstergo e létfontosságú ágazatának vezetőjétől elvárná.

És persze eljött az Abstergo Művek vezérigazgatója, Alan Rikkin, a legfontosabb templomos, akit Simon ismert. Legalábbis azt *bitte*, hogy ismeri. A Rendnél sosem lehetett biztosra menni az ilyesmiben.

Rikkin volt az Abstergo Művek arca, és Simon nehezen tudott volna nála rátermettebbet elképzelni a pozícióra. A rendkívül intelligens, mindig tökéletes önfegyelmet gyakorló Rikkinre az egész világ odafigyelt, ha megszólalt.

Kinyílt az ajtó, és két kocsit toltak be rajta. A letűnt korok misztériuma átadta a helyét a kellemes hétköznapi csevegésnek és a csészek, a tányérok, a kések meg a villák csörgésének, ahogy a Belső Szentély felkészült a tradicionális angol meleg reggeli elfogyasztására. Pillanatok elteltével máris úgy tűnt, mintha a hagyományokba burkolt rituálé tényleg évszázadokkal ezelőtt esett volna meg, nem pedig a huszonegyedik században.

– Hogy tetszik az új irodája, Hathaway? – kérdezte Mitsuko Nakamura.

– Még nem rendezkedtem be. – Simon kihálászta zsebéből az aranykeretes szemüvegét, és felültette sasorrára. – Gondoltam, bölcsebb, ha előbb megbizonyosodom róla, hogy befogadást nyerek a Szentélybe. Ne kelljen kétszer pakolnom.

Nevetés harsant.

– Gyakorlatias – jegyezte meg Álvaro Gramática túlságosan is joviális, hatalmas arca a képernyőn. Isabelle nem állhatta a férfit, és Simonnak el kellett ismernie, hogy Álvaro a saját skáláján is erősen az „utálat” felé húzott. Most, hogy Simon vált a Történelmi kutatás vezetőjévé, sokkal gyakrabban látja majd Gramática önelégült majdnem vicsorgását. Micsoda öröm.

– Reménykedem benne, hogy ezt az erényemet az osztály működésében is kamatoztathatom – válaszolta Simon udvariasan, és belemártott egy tökéletesen ropogós kétszersült darabot a tojás aranynarancsos sárgájába.

– Amikor végimentünk Isabelle aktáin, jó néhányszor találkoztunk a nevével – mondta Rikkin. – Sikerült lenyűgöznie őt, ami nem könnyű feladat.

– Köszönöm, uram, igazán lekötelez. Isabelle nagyszerűen végezte a munkáját, és én ugyanígy próbálom majd szolgálni a Rendet, noha a magam módján.

– Ez úgy hangzik, mintha nem értene egyet azzal, ahogyan Isabelle vezette az osztályát. – Bár a többiek, még az amerikaiak is, mind teát ittak egy ilyen tradicionális angol reggeli alkalmával, Simon figyelmét nem kerülte el, hogy Rikkin kávé kavargatott csillogó ezüstkanalával, miközben sötét szemét egy pillanatra sem vette le Simon arcáról.

Simon halk zörgéssel tette le csészéjét a törékeny tányérra, aztán válaszolt a munkaadójának.

– Noha tiszteletben tartom Isabelle módszereit, nekem megvannak a sajátjaim, és szeretnék egy friss szemléletet hozni az osztályba.

– Folytassa.

Vágjunk bele, gondolta Simon.

– Először is... én történész vagyok. Ez az erősségem és a szakterületem. Elvégre az osztály a történelem felfedezésére és analizálására összpontosít.

– Hogy ezzel a Rend céljait szolgálja – szúrta közbe Laetitia.

– Így van. Hiszek benne, hogy az osztály gyökereihez való visszatérés hatalmas előnyére válik majd a Rendnek, és meg is mutatom, miért.

Simon hátratólta a székét, odalépett az egyik falhoz, és megnyomott rajta egy gombot. A fal félrecsúszott, és előbukkant mögüle egy fehér tábla, valamint számos színes filc.

– Simon, te vagy az egyetlen az ismerőseim közül, aki még mindig táblát használ a prezentációjához – panaszkodott Kilkerman.

– Csitt, David, vagy hozatok egy palatáblát, és téged kérlek meg, hogy kezeld a szivacsot – válaszolta Simon. A visszavágást kuncogással díjazták, és mind közül Kilkerman nevetett a leghangosabban. Simon felírta a táblára, hogy *TÖRTÉNELMI KUTATÁSI OSZTÁLY*, majd hátralépett, szemügyre vette a művét, és kiegyenesítette a második T-t a *TÖRTÉNELMI* szóban.

– Na most. A legjobb eszközünk az Animus. – Beszéd közben biccentett Kilkerman felé. A projekt jelenlegi elnöke szolidárisan megemelte a lekvárosüvegét. – Mind tudjuk, mire képes: hozzáfér az alany genetikus emlékeihez, kiválaszt belőlük egy konkrét felmenőt és így tovább, és így tovább. Úgy tudom, van egy csinos új példányunk, amely csak használatra vár, ugye, David?

– Valóban – egyenesedett ki ültében Kilkerman. – A 4.35-ös modell nagy technológiai előrelépés. Lényegében sikerült megszabadulnunk az olyan mellékhatásoktól, mint a rosszullét vagy a fejfájás, és arra is találtunk módot, hogy még átélhetőbbé tegyük az élményt.

– Személy szerint ezt nagy izgatottsággal hallom, és mindjárt látni is fogják, hogy miért.

Simon visszafordult a táblához, és élenkvörössel felírta rá, hogy *ANIMUS*. Két nyilat húzott alá jobb és bal felé. – Mind-
eddig egy bizonyos információ megszerzésére használtuk az Animust... az Éden Darabjai hollétét kutattuk.

A templomosok előtt egyetlen cél lebegett – az emberiség fejlődésének helyes útra terelése –, de annak eléréséhez számos eszközt használtak, amelyek közül valószínűleg az Éden Darabjai voltak a legfontosabbak. Ezek egy olyan régi, letűnt civilizáció relikviái, amelyet több néven ismertek: Isu, Az Előttünk Valók vagy az Első Civilizáció. Tagjai nem csak megelőzték az emberiséget, ők teremtették, és egy időre rabszolgasorba hajtották azt. Az Előttünk Valóktól származó technológia maradványai különböző képességeket és erőket biztosítottak a használóinak. Értékük meghaladta az olyan közönséges besorolásokat, mint a „történelmi” vagy a „pénzügyi”. Bár valószínűleg a Templomos Rend mondhatta magáénak a világ legnagyobb gyűjteményét, még ez sem tartalmazott sokat a felbecsülhetetlen relikviákból, ráadásul a meglévők közül számos töröttnek vagy egyéb módon használhatatlannak bizonyult.

– Amikor tudomást szereztünk egy Éden Darabja létezéséről – folytatta Simon –, mondjuk egy régi feljegyzésből, vagy valakitől, aki kapcsolatba lépett a relikviával, megkezdtük a vadászatot.

Az ANIMUS szóból balra lemutató nyílhoz odaírta: INFORMÁCIÓ. Alá odakörmölte, hogy *I. Éden Darabjai*, az alá pedig, hogy *a) Keresés*.

– Ehhez a vadászathoz többek között a rendelkezésünkre álló élő genetikai anyagok hatalmas hálózatát használjuk... más néven az Abstergo Művek nagyra becsült vásárlóit és hűséges alkalmazottait. – Simon felírta az *a) Keresés* alá, hogy *i. Vásárlók és alkalmazottak*.

– A kutatásunk másodlagos ágán régi ellenségeinkről, az orgyilkosokról igyekeztünk többet megtudni. Nagyjából ugyanaz volt velük a célunk, ami az Éden Darabjaival is... kiszagolni őket itt, a jelenben.

Simon felírta, hogy *2. Orgyilkosok*, alá pedig, akárcsak az előbb az *a) Keresés, i. Vásárlók és alkalmazottak* megjegyzés került.

– És ez kétségkívül mind nagyszerű, de tényleg, egyenesen szuper. Hatalmas mértékben hozzájárult mind a Rend befolyásának növeléséhez, *mind pedig* a vállalat céljának eléréséhez.

– Most jön a „de” – szólt közbe Reider.

– Remélem, nem arra akar kilyukadni, hogy hagyjunk fel ezekkel a kutatásokkal? – kérdezte England megtévesztően lágy hangon.

– Egyáltalán nem – nyugtatta meg Simon. – De hiszek abban hogy, az Animus ennél sokkal többet is tehet a Rendért. Van egy olyan aspektusa, amellyel eddig nem foglalkoztunk, és amely idővel és megfelelő irányítás alatt a maga módján épp olyan hasznos lehet, mint az Éden Darabjainak fellelése.

Azzal a másik nyíl alá felírta a *Tudás* szót.

– Tudom, most azt gondolják, hogy az információ *maga* a tudás. De az adat akkor hasznos, ha van kontextusa. Tegyük fel például, hogy van egy hely, ahol találni földet, követ, fát és vizet. Amikor rájövünk, hogy a víz óceán, a föld és a kő

sziklás part, a fa pedig egy tengerjáró hajó építőeleme, az információt kontextusba helyezzük. Ami korábban nyers adat volt, most információvá vált, amely nagy valószínűséggel hajótörést sugall.

– Nem érek rá egész nap, Simon – szólalt meg Rikkin. – Térjen a lényegre, nehogy a maga hajója is elsüllyedjen még az első útja előtt.

Simon füle elvörösödött, de el kellett ismernie, hogy a metafora találó.

– A lényeg, hogy bár minderre a következtetésre számítógépek is eljuthatnak, és sikerült is eredményesen használnunk a technológiát, közben rájöttünk az emberi tényező értékére is. Egy pillanat, és visszatérünk erre. Nézzék csak, mire jutnánk, ha nemcsak adat és információ, hanem részletes tudás megszerzésére is használnánk az Animust.

Visszafordult a táblához, és a *Tudás* szó alá felírta, hogy *Éden Darabjai*.

– Az információnak köszönhetően tudjuk, hogy *mi*, hiszen képesek vagyunk azonosítani az adott relikviát, és tudjuk, hogy *hol*. De a tudásnak köszönhetően tudni fogjuk, *mire képes, hogyan használták* és... – Az utolsó szavakat nagybetűkkel írta fel. – ...*hogyan javítsuk meg*.

Társai, a Belső Szentély tagjai különféle arckifejezéssel bámulták a táblát: kétkedés, lelkesedés, sőt konkrét ellenségesség. De a legtöbben legalábbis érdeklődőnek tűntek, úgyhogy Simon ebbe kapaszkodott bele.

– És most alkalmazzuk a *Tudást* az orgyilkosokra – folytatta. – Nem csak azt fogjuk tudni, hogy *ki* volt orgyilkos egy

adott időszakban, vagy hogy *hol* található meg egy orgyilkos ma. Tudni fogjuk, *kik voltak*, miféle emberek. Tudni fogjuk, mi számított nekik és az Orgyilkos Testvériségnek, és mindez hogyan változott az évek során. Könnyebb lesz manipulálni őket. Megtörni őket. És ha többre tartjuk majd a tudást pusztá adatnál és információnál, ki tudja, milyen kapuk nyílnak meg előttünk. Nem tudjuk, mi mindent nem tudunk. A potenciál döbbenetes.

Tett egy lépést hátra, hogy szemügyre vegye, amit a táblára írt.

– Természetesen továbbra is ezek lesznek az elsődleges céljaink – karikázta be az *INFORMÁCIÓ* szót és a hozzá tartozó megjegyzéseket. – De ha egyszer belevágunk, használhatjuk az Animust az összefüggések kibogozására. Minták feltárására. Újra felfedezhetünk elveszett elméleteket, ötleteket, találmányokat. Több évszázados rejtélyeket oldhatunk meg. Kideríthetjük, miféle igazság rejlik a régi mítoszok, legendák és folklórok mögött. Fenntartom, hogy mindez és még ennél is több lehetséges, ha kiterjesztjük az Animus használatát, és megnyitjuk az elménket.

– Mindez most is folyamatban van – mondta Kilkerman, kezét nagy hasán pihentetve, és a szemében már nem csillogott vidámság. – Hidd el, Simon, odafigyelünk arra, hogy mit tudunk meg.

– Igen... és egy egészen kevés pluszerőfeszítéssel még sokkal többet is tehetünk.

– Tizenöt éve semmi szükség nem volt ilyen romantikus, szentimentális megközelítésre, hogy majdnem eltöröljük az

ellenségünket. – A Stearns hangjában csengő megvetéstől hirtelen megfagyott a szoba levegője.

– Valóban nem. De azóta egyre nehezebb megtalálni őket. Okosabbak, kreatívabbak lettek, és nekünk is annak kell lennünk, ha meg akarjuk őket állítani.

– Az idő értékes erőforrás – jegyezte meg nyomatékosan Berg.

– Így van – értett egyet Simon –, és óvatosnak kell lennünk a felhasználásával. Jelenleg rengeteg időt töltünk az Éden Darabjai utáni futkosással, holott több olyan is a birtokunkban van, amelyet nem értünk, vagy amelyek sérültek. Leszűkíthetnénk az Animusszal végzett kutatásunkat, ugyanakkor általánosabbá is tehetnénk. Olyan alanyokat kell keresnünk, akikről tudjuk, hogy bőven van bennük az Előttünk Valók DNS-éből, és...

– Ez is folyamatban van már – szúrta közbe Gramática.

– Az Abstergo Szórákoztatáson és dr. Nakamura osztályán keresztül, igen. Olyan embereken keresztül, akik nem templomosok, és nem tudják, mit keressenek. Mennyivel hatékonyabb lenne egy Animusban eltöltött óra, ha *közülünk* használná fel valaki? A mi DNS-ünk egy hatalmas és jelenleg kihasználatlan erőforrás.

– Egyetlen bent töltött óránk olyan eredményeket szülhetne, amelyekről álmodni sem mernénk – folytatta Simon. – És persze tudást szerezni eleve, pusztán a tudás kedvéért megéri. Olyasmi ez, amire lehetetlen árcédulát aggatni.

– Igazi történészként beszél – jegyezte meg Berg, és valahogy képes volt kellemetlen csengést kölcsönözni a szavainak. Simon arca minden önfegyelme ellenére megrándult.

– Bebizonyítom – szaladt ki a száján. Rögtön megbánta, de már nem hátrálhatott meg, szavai elszabadult léggömbökként lebegtek a szobában. *Aki á-t mond, mondjon b-t is*, gondolta, és vett egy nagy levegőt. – Mint korábban említettem, mind tisztában vagyunk a vérvonalunkkal. Van egy őszám, aki Jeanne d’Arc hadseregében harcolt. Tudomásunk szerint a Szűz egy Édenkardot forgatott... Az Éden Darabja 25-öt, a leltári besorolás alapján. Elméletem szerint ez ugyanaz a kard lehet, amelyet maga Jacques de Molay is használt.

– A kard az irodámban – dorombolt Rikkin, és a Belső Szentély többi tagjához fordult. – Történetének nagy része máig homályba vész. Annyit tudunk róla, hogy egykor De Molay birtokában volt, később pedig Francois-Thomas Germain nagymester kezébe került a francia forradalom ideje alatt. Az orgyilkos Arno Dorian vette el tőle, amikor megölte.*

Simon bólintott.

– Feltett szándékom, hogy magam lépek be az Animusba, és megerősítem, hogy ez a kard ugyanaz, amelyet az Éden Darabja 25-ként azonosítottunk.

Rikkin előrehajolt az asztalon, egyik kezében a kihűlőben lévő kávéscsészével, a másikban az állával.

– De Molay kardja megsérült, amíg Germain tulajdonában volt. Bármilyen különleges képességekkel rendelkezett is egykor, azok kivesztek belőle.

* Lásd Oliver Bowden *Assassin's Creed: Egység* című regényében.

– Megismétlem... az én szakértelmemmel, ha beülhetnek a székbe, és láthatom a kardot akció közben, képes lehetek kideríteni, hogyan javíthatjuk meg.

Rikkin szája apró mosolyra húzódott.

– Rendben – mondta. – Legyen ez egy teszt. Kövesse a kenyérmorzsákat, Hathaway, lássuk, hová vezetnek. Ha egy héten belül konkrét eredményekkel áll elő, engedélyezem az osztályának az új módszereket, és a rendelkezésére bocsátom a hozzájuk szükséges erőforrásokat.

Simon szíve elnehezedett. Egy *hét*? Rikkin mosolya úgy szélesedett ki, mintha csak olvasott volna a Belső Szentély új tagjának gondolataiban.

– Megegyeztünk – egyezett bele Simon, és kihúzta magát.

– Kiváló. – Rikkin az asztalra helyezte a szalvétáját, és felállt. – Jobb is lesz, ha hozzálát. – Talán nyilvánvalóbb módon is véget érhetett volna a gyűlés, bár Simonnak fogalma sem volt, hogyan. – Ó, és Simon?

– Igen, uram?

Rikkin és Kilkerman úgy pillantottak egymásra, mintha valami közös titkon osztoznának.

– Az Animus már nem igazán egy „szék”.

– Hogy mondja, uram?

– Majd meglátja.